

SZUDORKA KALANDJAI

10. SZUDORKA ÉS A KORCSOLYA

Egy szép, téli napon, Kistróka meglátogatta Szudorkát.

- Menjünk ki a tóra korcsolyázn! – mondta.
- Mi az a korcsolyázás? – kérdezte a kismanó.
- Ó, az nagyon jó mulatság, meglátod! Gyere velem, majd én megmutatom, hogy kell, nekem már egész jól megy!

Mikor a tópartra értek, Kistróka felvette lábára a korcsolyát, és siklani kezdett a jégen. Hatalmas köröket írt le, ugrásokat, forgásokat mutatott be. Kicsit később aztán lecsatolta a korcsolyát, és a kismanónak nyújtotta.

- Tessék, próbáld ki!

Szudorka felcsatolta a korcsolyát, és a jégre lépett. A következő pillanatban aztán akkorát esett, hogy csillagokat látott, pedig nem is volt még este. Zavartan nézett körül, majd megpróbált felállni. Na, ez sem ment ám könnyen, újra és újra kicsúszott a lába alól a talaj. Dühösen nézett a kistrókára, akinek a könnye is kicsordult, úgy nevetett.

- Ne aggódj! – mondta aztán bátorítón, miközben a szemét törölgette.

Lesz ez még jobb is, mindenki így kezdi! Néhány hét, és átkorizol a tó túloldalára.

A kismanó továbbra is durcásan nézett maga elé, de mikor végre sikerült felállnia, új erőre kapott, és siklani kezdett. Elestett megint, de felállt, egyre nagyobb biztonságban érezte magát a jégen.

- Egész jó! – hallotta barátjának a hangját, s ettől büszkeség fogta el.

„Majd megmutatom én, milyen ügyes vagyok” – gondolta magában, és nekiiramodott a tó közepe felé.

- Fordulj vissza! – kiabált utána a róka, de a Szudorka nem törődött vele.

Az járt csak az eszében, hogy megmutatja, ő már az első alkalommal is képes rá, hogy átkorizzon a tó túloldalára.

- Ne menj tovább! Ott már nem elég vastag a jég! – kiabált rémülten a kistróka, de a manó nem figyelt rá. Ment, egyre nagyobb lendülettel előre. Akkor torpant csak meg, mikor halk reccsenést hallott. Megfordult, de ekkor újabb reccsenés kíséretében végigrepedt a jég. Látta, hogy barátja, hosszú faágot vonszolva magával, szélesebben közelít felé, de a következő pillanatban eldőlt az egyik, majd a másik lába is süllyedni kezdett. Rémülten kiabált, de ez nem segített rajta, egyre lejjebb merült a jeges vízben.

- Tarts ki, tárd szét a karod, Szudorka, ne kerülj a jég alá! – kiabált a róka, aki immár hason csúszva, egyre közelebb jutott hozzá, majd a faágot nyújtotta felé. A kismanó belekapaszkodott, Kistróka pedig kihúzta a biztonságos területre.

- Köszönöm! Megmentetted az életemet! – lehelte Szudorka, és sírva fakadt.

A rókafiú hazakísérte bajbajutott barátját, ágyba fektette, meleg teával itatta.

- Olyan buta voltam! Hencegni akartam, hogy milyen ügyes vagyok! – mondta a manó, de a kistróka megsimogatta.

- Bizony, nagyon meggondolatlan voltál. Szerencse, hogy megúsztad, legközelebb biztos sokkal óvatosabb leszel majd. De azért – nevetett fel – tudod, hogy a korcsolyázás már egész jól megy?! Kis gyakorlás, és ügyesebb leszel, mint én! Persze csak akkor, ha nem a jég alatt akarsz majd gyakorolni!

- Ó nem, azt biztos, hogy soha többé nem akarom kipróbálni! – mosolygott vissza Szudorka, és nagyot kortyolt a jó meleg mézes teából.